

HET
METALEN
EI

Het Metalen Ei

COAB 2018

Hoofdstuk 1.

Meedogenloos werden mensen geofferd aan het metalen ei, wat daar draaide. Metalen lange dunne buitenaardsen liepen om het ei heen. Zij waren de bewakers van het metalen ei. Ze vreesden dat wat in het metalen ei zat, dat wat er op een dag zou uitkomen. Daarom versterkten ze het metalen ei door de mensenoffers. Dat moest in een bepaald ritme gebeuren. Als er van het ritme werd afgeweken of het ritme werd verbroken, dan werden de metalen werkers hysterisch.

Het was een zombie wereld. Hij moest rennen vanwege een groepje zombies wat achter hem aanzat. Gelukkig had hij een pistool. Het was hem aangeraden alleen het pistool te gebruiken als er geen andere oplossing was, als hij in het nauw was gedreven en het echt niet meer anders kon, want overgebruik van pistolen in deze wereld kon je ook doen laten veranderen in een zombie. Zo ontstonden ook de meeste zombies, omdat ze wapenverslavingen hadden. Ook ontstonden zombies door sigaretverslavingen en drugsverslavingen. Hij moest vechten voor zijn leven. Hij had zijn pistool al getrokken, maar durfde het niet te gebruiken. Hij wist waar het in kon eindigen. Ze zaten hem op de hielen. Hij was bang dat ze hem in zijn kraag zouden grijpen. Hij had een ingebouwd alarm in zijn pistool. Het was een zombie alarm. Als het op rood stond, dan moest het pistool gepakt worden en voorbereid, en als het op geel stond dan moest het pistool getrokken worden, maar alleen als het op groen stond moest er geschoten worden. Hij voelde zich heel onzeker, want hij wilde echt niet deze regels overtreden. Dat zou ook fataal zijn, want dan zou hij zelf een zombie worden. Maar toen het groene lichtje begon te knippen moest hij toch echt wel schieten, anders zouden ze hem grijpen. Drie zombies waren achter hem en hadden hem bijna. Hij keek achterom en schoot, en bleef net zolang schieten totdat het pistool weer op geel stond.

Er waren ook wel pistolen die met blokkades werkten, zodat je in rode en gele stand niet eens kon schieten, wat ook direct een stuk veiliger was. Er waren zelfs pistolen die geheel automatisch bestuurd werden, en die vanzelf gericht gingen schieten als het op groen stond. Deze pistolen waren heel duur, en werden zelfs verkocht door zombies. Hij vertrouwde het niet. Hij moest oppassen met elke technologie hier, en hij wist ook niet of hij zijn eigen pistool wel kon vertrouwen.

De zombies waren veelal kannibalen. Ze stopten voor niets of niemand. Hij gruwelde wanneer hij dacht aan hoe het zou zijn als hij in hun handen zou vallen. Ze injecteerden mensen, en implanteerden in mensen, allemaal met het doel hen tot zombies te maken. En als mensen teveel tegenstribbelden, dan werden ze gegeten. Het was al heel erg. Vroeger was de planeet nog maar half zombie, maar nu was tachtig procent al zombie. Hij behoorde tot de laatste mensen. In sommige steden was het zombie percentage veel hoger, zoals in de stad waar hij werkte. Weer andere steden waren al volledig zombie. Ze vreesden dat de zombies geheel zouden overnemen. Hij werkte daarom voor een bedrijf wat technologie ontwierp tegen zombies, maar hij vertrouwde vaak de onderdelen niet die werden geleverd. Ook vertrouwde hij zijn eigen medewerkers niet.

Na een tijdje stond het pistool op rood, en niet lang daarna stond het pistool weer op neutraal. Hij kon gelukkig weer wat adem halen, en liep rustig door naar zijn werk. Dit gebeurde wel vaker. Hij had het vermoeden dat hij vanwege zijn werk op een bepaalde dodenlijst stond. Hij wist het eigenlijk wel zeker. Hij was zijn leven niet zeker. Op zijn werk gedroeg iedereen zich vreemd, alsof ze ergens door waren afgeleid. Hij kon er niet goed hoogte van krijgen. Hij werkte door in zijn kantoor aan een bepaalde uitvinding, en moest wat papieren regelen. Hij werkte aan een beveiligings-systeem voor huizen. Met sommige dingen was het alsof hij de puntjes niet aan elkaar kon knopen, alsof er een waas in zijn hoofd hing. Er waren vaak burgeroorlogen tussen mensen en zombies. De mensen hadden dan vaak wel betere technologie, maar de zombies waren in de meerderheid. Ze waren overal en infiltreerden ook.

Hij kende de gevaren : teveel met geld bezig zijn maakte je tot zombie, en ook overmatige technologie kon dit doen, dus hij moest verschrikkelijk oppassen. Zovelen waren hier ten prooi aan gevallen. Hij ging daarom ook vaak de natuur in, en pleitte voor een goede samenwerking tussen stad en natuur. Eigenlijk wilde hij dat er een soort versmelting zou komen tussen stad en natuur. Dat was eigenlijk de enige hoop die ze hadden. De zombies waren natuurhaters. Vandaar dat hij zich ook richtte op natuurtechnologie. Elke technologie moest terugleiden tot de natuur en de natuur erin betrekken, anders zou het waardeloos zijn. Hij had de laatste jaren een heleboel nieuwe technologie moeten afkeuren vanwege dat het natuurloos was.

Na het werk liep hij terug naar de trein. Het was al donker, en alles leek rustig op straat. Hij zag de lichten in de huizen en van de lantaarns. Ook in de trein was het verder rustig. Hij woonde in een naburige stad waar het percentage zombies ongeveer op de helft lag, dus minder als in de stad waar hij werkte. Toen hij thuis was gekomen klikte hij de televisie aan. Er was niks op de televisie en hij ging die dag vroeg naar bed. De dag erna ging hij er heel vroeg uit. Hij wilde ook heel vroeg naar zijn werk al, zodat het zo rustig mogelijk op straat zou zijn. Toen hij op zijn kantoor kwam bladerde hij wat door papieren. 'Juist, ja,' zei hij. 'Zombies zijn ook heel geslachtelijk gericht. Ze moeten altijd achter de meiden aan, en vrouwelijke zombies spelen daar weer op in. Ze werken voor het metalen ei.' Hij kon zich altijd enorm ergeren aan de flutromannetjes die geen inhoud hadden. Zo werden volgens hem ook weer zombies gekweekt. Het was aangetoond dat het zombie gehalte in een mens of zombie na het lezen van een flutromannetje met een paar procent was gestegen. Hij ontwierp ook allerlei meet-apparatuur om het zombie gehalte te meten. Ook de lucht werd gemeten, en hij had daar allerlei alarms ook voor ontwikkeld. In de lucht hingen ook vele stoffen die mensen tot zombies konden maken. Hij was ook aan het testen welke stoffen het zombie gehalte konden verlagen, en dat waren vaak natuurlijke stoffen. Hij wist dat de natuur de enige hoop was. Daar was hij van overtuigd.

Er was een vrouw die als een messias werd gezien. Ze had vele discipelen. Ze onderwees over hoe weer mens te worden. Ze was heel populair, zelfs onder zombies, want vele zombies wilden helemaal geen zombie zijn. Ze waren in de val gelokt. Er was een grijs, wazig vlak tussen het mens zijn en zombie zijn wat niet helemaal duidelijk was. Het percentage van echte die-hard zombies was laag, maar hij twijfelde aan de meet-apparatuur. Als in een mens of zombie het zombie gehalte boven de vijftig procent was gestegen, dan was er duidelijk verhardingsgevaar. Hij wilde in ieder geval de strijd niet opgeven. Hij wilde ook de meet-apparatuur die gebruikt werd onderzoeken. Hij had daar zelf ook aan meegewerkt. Hij wilde geen fouten maken, of dingen over het hoofd zien. De vrouw sprak ook vaak over de menselijke bron en de natuurbron als een hogere bron waaruit ze leefde. Hij was geïnteresseerd, maar hij vroeg zich af of ze echt was. Hij was ervan overtuigd dat zombies veel illusies konden scheppen en velen konden bedriegen.

Op een dag brak er een grote oorlog los, als een virus. Er waren invasies van buitenaardse zombies die in grote luchtschepen kwamen, en ook van zombies die onder de grond hadden geleefd. Ze bleken met elkaar samen te werken. Deze zombies hadden een veel hogere technologie. Eigenlijk was de planeet daar niet tegen opgewassen, en iedereen ging in gevangenschap, ook hij. In geïsoleerde cellen werden ze als ballingen meegenomen naar een andere planeet, de planeet genaamd Teheran.

'Waarom is dat zo'n probleem voor je ?' vroeg een buitenaardse zombie van de planeet Teheran aan hem. Het was een interrogator. Er werden vele vragen aan hem gesteld, en op grond van zijn antwoorden werd er beslist of hij door mocht leven of niet. Hij was heel zenuwachtig en wist niet goed wat hij moest antwoorden. Moest hij eerlijk zijn naar deze verraders, of moest hij strategisch zijn ? Vaak gaf hij daarom wazige antwoorden waarmee ze allerlei kanten opkonden, maar dat begon hen een beetje te irriteren, en hij werd geslagen. 'Klootzakken !' riep hij. Maar dat was ook

niet geoorloofd, en ze sloegen hem bewusteloos. Later werd hij alleen wakker in zijn cel. De interrogators waren weer weg. Er werd nu over hem beslist of hij mocht doorleven. Maar ja, doorleven als wat ? Als een zombie of als een mens ?

Hoofdstuk 2.

Het metalen ei was alles waar het om draaide, maar ze vreesden het. Ze vreesden wat binnenin het ei zat, daarom bewaakten ze het metalen ei, en probeerden het gunstig te stemmen. Zij werden geleid door vrees. Alles waaruit hun leven bestond en alles wat ze waren was pure vrees.

De volgende dag werd hij weer ondervraagd. Ditmaal door vrouwen. Het waren hele andere soorten interrogators. Ze probeerden ook humor te gebruiken. Maar hij lachte niet. Hij ging ook niet in op hun geflirt.

De dag erna was er een beslissing. Hij mocht doorleven, maar er waren allerlei voorwaarden.

Het metalen ei was alles waarom het draaide. Het metalen ei werd aanbeden vanwege vrees, grote vrees, over wat erin zat. Eigenlijk wist niemand goed wat erin zat. Lange dunne metalen insecten liepen om het metalen ei heen. Het waren metalen elite zombies.

Hij merkte dat er iets met zijn hersenen was gebeurd. Hij had vreemde hallucinaties. Zouden ze hem vergiftigd hebben of geïnjecteerd hebben met iets terwijl hij sliep ? Hij wist het niet. Hij had doffe hoofdpijn. Hij kreeg een huisje op de grote planeet Teheran en mocht gewoon zijn werk weer doen. Wel was het aan allerlei voorwaarden gebonden. Hij moest werken voor de zombies. De technologie moest de zombies beveiligen. Hij vroeg zich af wat het zombie percentage van de planeet was waarop hij nu was. Hij wist dat ze hem goed schaakmat hadden gezet dit keer. Hij had gevraagd of hij gewoon mens mocht blijven, en dat mocht, zolang hij maar voor de zombies zou werken. Hij vroeg zich af of hij zo wel mens kon blijven, maar gedwongen slavernij was niet iets wat noodzakelijk iemand tot een zombie zou maken. Daar kwam veel meer bij kijken. Wel vreesde hij de stoffen die op hem inhamerden en beukten, de stoffen in de lucht.

Er waren hier ook vreemde kerken, waarin het metalen ei werd aanbeden.

Het was een echte zombie cultuur, en eigenlijk vond hij het wel interessant om daarin rond te kijken, ook al was het gedwongen. Hij kon zo iets leren van de verschillende vormen van het bestaan, en kon deze kennis later weer gebruiken dacht hij, tenminste als hij het zou overleven. Maar op een dag ontplofte het metalen ei. Er was grote paniek, want nu zou datgene wat erin had gezeten al die tijd eruit komen. Het metalen ei bevond zich op wat ze de heiligste plaats van de planeet noemden, de bedevaartplaats, Menka. Het metalen ei bevond zich in een zwarte fabriek. Ook de zwarte fabriek was opgeblazen. Datgene wat in het ei zat kwam eruit, en tot ieders grote verbazing was dat weer een ei, een zwevend ei, een doorzichtig ei gevuld met bloed. Het was als bloed in een vlies, en niet lang daarna begon het vlies open te scheuren, en het bloed begon uit het reusachtige ei te lopen, om de steden van de planeet Teheran te bedekken. Het was als een zondvloed van bloed, komende uit het gescheurde ei wat in het metalen ei bleek te zitten.

'Waarom ! Waarom !' riep hij, toen hij het op de televisie zag. Hij wist dat het bloed ook op weg was naar zijn huis. Hij klikte de televisie uit, en was in grote paniek. Hij rende naar de hoogste verdieping van zijn huis en keek uit het raam. Hij zag grote golven van bloed aankomen in de verte.

Weer riep hij : 'Waarom ! Waarom !' Er kwam geen antwoord. Hij had het antwoord niet. Dichtbij zijn huis was een lange toren. Hij besloot daar naartoe te rennen, maar de toren was al geheel vol. Het bloed was inmiddels al gestegen tot zijn knieën. Hij rende weer terug naar zijn huis. Onder de deurmat was er een luik om onder zijn huis te komen, dus hij ging daar in. Op de televisie had hij gehoord dat heel Teheran onherroepelijk zou onderlopen. 'Waarom ! Waarom !' riep hij weer. Maar er was geen antwoord, en hij had het antwoord niet. Hij ging onder de grond liggen onder zijn huis.

'Zoveel bloed,' sprak een stem, 'van hen die afgemaakt waren door zombies zo lang geleden, verstopt in een metalen ei. Ze wisten dat het niet voor eeuwig ging duren.'

'W... wie bent u ?' vroeg hij. 'Wie is daar ?'

'Het bloed dat spreekt,' zei de stem. 'Het bloed wat weet. Zombies weten niet, en willen niet weten, maar diep binnenin weten ze, daar waar het bloed der eeuwen wild golvend leeft.'

Hij begon te trillen en te schudden. 'Help ons dan !' riep hij.

'Je bent veilig hier,' zei de stem. Plotseling omhelde hem een rode gloed. 'Het bloed leeft,' zei de stem.

'Droom je van zombies ?' vroeg de stem, die uit de rode gloed over hem leek te komen.

'De hele tijd,' zei hij.

'Het is een droom,' zei de rode gloed. 'Een nachtmerrie, maar je bent nu aan het ontwaken. De bloedplaneet is alles wat leeft. Het is een natuurplaneet, zo lang opgesloten geweest in het metalen ei.'

'Alles zal nieuw zijn,' zei de rode gloed, 'in de rode gloed. De bloedplaneet is gekomen.'

Hij begon te tranen. Het begon zich te vermengen met de rode gloed.

'Het zijn tranen, rode tranen,' zei de stem. 'Het is het beste afweermecanisme tegen de zombies.'

Hij stond op. Het was alsof de rode gloed hem leidde. Hij kon er net staan onder zijn huis. Onder zijn voeten scheurde de grond open en er was een tunnel naar beneden. De rode gloed was als een lantaarn. 'Dieper,' zei de stem.

Hij ging naar beneden, en hij zag de vrouw die ze messias noemden. 'Eindelijk ben je daar,' sprak ze.

'Waarom, waarom ?' vroeg hij weer.

'Je bent veilig hier,' sprak de vrouw. 'Ik wacht op mijn discipelen.'

Heel voorzichtig wilde hij haar hand aanraken die ze had uitgestoken, maar plotseling was er bliksem. De vrouw keek verschrikt. 'Raak haar niet aan,' sprak de stem. De rode gloed over hem begon wild te golven.

'Wil je dromen of ontwaken ?' vroeg de stem van de rode gloed.

'Ontwaken,' zei hij.

Hij ging dieper naar beneden, totdat hij bij een diepe put aankwam. 'Glijd hierin,' zei de rode gloed. Toen gleed hij weg. Hij viel in een diepe slaap. Hij kwam van alles los. Zijn herinneringen dansten en dwarrelden om hem heen. Hij wilde ze aanraken, maar hij mocht het niet. Hij wilde tot ze spreken, maar zijn mond werd gesnoerd. Hij viel in een nog diepere slaap.

Hij kwam tot een ondergrondse troonzaal waarin een troon stond waarop een metalen ei zat met een hoed op. 'Ik groet u,' sprak het ei.

'Wek het niet meer tot leven,' sprak de rode gloed, die wild begon te golven. 'Negeer het.' Het ei begon tot hem te schreeuwen, maar hij reageerde niet. 'Het ei voedt zichzelf met aandacht,' sprak de rode gloed. 'Voedt het niet.'

Hij sloot zijn ogen en viel in een nog diepere slaap, en gleed door een reusachtige wildernis put. Er was hier veel groen en lianen. Het was als een oerwoud. Hij kon heel diep ademen, van diepe bronnen.

'Zombies !' werd er geroepen.

'Nee,' sprak de stem van de rode gloed. 'Hij is veilig in het rode ei.'

'Hij is jong, hè ?' werd er gesproken.

'Ja, heel jong.'

'Zo schattig. Echt piepklein, moet je kijken,'

'Zou een goede werker kunnen worden voor het metalen ei.'

'Nee joh, dat zou niks voor hem zijn. Hij is voor iets veel groters voorbestemd.'

'Welnee.'

'Jaaaaahaaaaaaaaaaaaa.'

'Ik weet het wel zeker.'

'Wat weet je wel zeker ?'

'Ach klets niet.'

'Hij zal zijn weg wel vinden.'

En toen vaagden alle stemmen weg.

Hoofdstuk 3.

Hij werd wakker in een prachtige natuur. Overal zweefden fijngevoelige insecten, bijna als kleine, zweverige kwalletjes, als een aura om hen heen. Hij keek en bewonderde ze, hoe teergevoelig deze wezens waren. Hij kon ze aanraken, en ze reageerden zo diep op alles. Het was alsof er met gouden muziek instrumenten werd gespeeld in zijn hoofd. Het tingelde gewoon, en werd steeds fijner. Het tinkelde.

'Waarom, waarom ?' vroeg hij.

'Zo zacht is hij,' zei een stem. Het leek van de insecten te komen.

'W... waar ben ik ?' vroeg hij.

'In de diepte dimensie achter alle dingen,' zei een stem. 'Het metalen ei is ontploft. Ze konden het niet meer verborgen houden. Je bent er zelf doorheen gebroken.'

'Ik ?' vroeg hij.

'Ja, jij, je bent een pionier en die komen hier.'

'En wat nu ?' vroeg hij.

'Volg het rode pad maar,' zei de stem die uit één van de insecten leek te komen, maar hij wist niet welke.

Er was een prachtig rood pad door de wildernis, maar het leek wel een mengeling tussen bloed en tranen. Voorzichtig stapte hij op het pad.

'Hier ?' vroeg hij.

Voorzichtig begon hij erop te lopen.

'Volg het helemaal tot aan de Mexicaan !' werd er geroepen.

'Wat is de Mexicaan ?' vroeg hij.

'Dat zul je wel zien !' werd er geroepen. Het klingelde in zijn hoofd. De stemmen waren zo zoet, teder en licht.

Zo zacht speelde het in zijn hoofd, en hij volgde het pad door de wildernis helemaal tot een woestijngebied. Zand was hier in lagen op elkaar. 'Ik breek je !' werd er geroepen. 'Ik laat je in glas stappen !'

Het geluid kwam uit de woestijn. Het was een indiaanse vrouw met een klein jongetje die ze bij zijn oor had vastgegrepen. Het jongetje weende luid. Toen duwde ze het kind van haar af.

'Hola,' zei hij tegen de vrouw.

'Wat moet je hier ?' snauwde de vrouw. 'We hebben het niet zo op indringers.'

'Ik moest het rode pad volgen tot de Mexicaan,' zei hij.

'Ik ben de Mexicaan,' zei de vrouw. 'Maar ik heb je niet besteld. Opdonderen nu. Ik heb niets te maken met wat anderen je hebben opgedragen.'

'Ja maar,' zei hij.

'Niks te ja-maaren. Opdonderen nu,' snauwde ze. 'Anders maak ik je tot mijn kind en zal ik je net zo breken als deze hier,' terwijl ze op het kleine jongetje wees.

'Kom dichterbij,' sprak de rode gloed die over hem heen was. 'Laat je niet door haar afschrikken.' Hij deed een stap richting de vrouw, want hij werd bijna geduwd.

'Scheer je weg, maak dat je wegkomt !' riep de vrouw.

Weer deed hij een stap richting de vrouw. Toen gaf de vrouw hem een harde duw, maar de rode gloed duwde hem terug. 'Ik maak je als mijn kind, hoor !' riep de vrouw. 'Ken je Beeks ?'

'Beeks ?' vroeg hij. 'Nee, nooit van gehoord. Wie of wat is het ?'

'Laat maar,' zei ze. 'Kom maar mee, dan zal ik het je uitleggen.'

Ze trok hem en haar kind de woestijn weer in. Het was een zanderige heuvel waar ergens een hutje stond waar ze woonde. 'Beeks,' zei ze weer. 'Dat is een taal die ze spreken. Ach, laat maar. Heb je honger ?' vroeg ze ineens vriendelijk.

'Vraag haar wie ze is,' zei de rode gloed over hem.

'Wie bent u ?' vroeg hij.

'De Mexicaan,' zei ze. 'Ze noemen mij ook wel de groene traan, de traan van de verloren natuur. En dat kun je ook wel zien, want alles is hier dor en droog.'

'Ik kom net uit de wildernis, uit het oerwoud,' zei hij.

'Maar zij spreken geen Beeks daar,' zei de vrouw.

'Beeks ?' vroeg hij weer.

'Het is de taal van de verloren natuur,' zei ze. 'We zijn allemaal op zoek naar de verloren natuur, de Beekse natuur.'

'Hoe komen we daar ?' vroeg hij.

'De woestijn is eindeloos,' zei ze. 'Daar kom je nooit doorheen.'

'Er moet een weg zijn,' zei hij. 'Ik moest het rode pad volgen.'

Ze lachte. 'Er is hier geen rood pad, mijn jongen. Het rode pad loopt dood in de woestijn.'

'Maar ik heb een rode gloed om me heen die me de weg wijst,' zei hij. 'Het is van de bloedplaneet, van de rode traan.'

Ze begon hem uit te lachen. 'Je vertelt teveel verhaaltjes,' zei ze.

'Geef haar een duw,' zei de rode gloed. En het ging vanzelf. Toen werd de vrouw weer boos. 'Blijf van me af!' riep ze, 'anders maak ik je als mijn kind.'

'Duw haar weer,' zei de rode gloed, en weer ging het vanzelf. De rode gloed golfde over hem heen, en liet hem haar hard duwen. 'Deze vrouw is gevaarlijk,' zei de rode gloed. Ineens trok ze een mes. 'Als je wil blijven leven, houd dan op mij te duwen.'

'Duw haar weer,' zei de rode gloed. Weer duwde hij haar. 'Ik maak je tot mijn kind, hoor!' riep ze.

'Trap haar nu,' zei de rode gloed. Toen trapte hij haar. 'Ren nu weg,' zei de rode gloed. Hij rende weg, maar de vrouw kwam achter hem aan. 'Ver zal je niet komen,' riep ze. Ze nam het opgerolde touw wat aan haar heup hing, en wierp het als een lasso. Ze mikte goed, en trok hem naar zich toe. 'Ontkomen kun je niet. Je bent mijn kind,' zei ze.

Hij zuchtte. 'Het is een ellendige vrouw,' zei de rode gloed.

'Ik moet het rode pad volgen,' zei hij. 'Waar is het ergens?'

'In mijn hart,' zei de vrouw.

'Bla,' zei hij. Toen kreeg hij een draai om zijn oren. 'Ik breek je, ik zal je in glas doen trappen!' riep ze.

'Zie, dat heeft ze al eerder gezegd,' zei de rode gloed. 'Ze is een robot.'

Hij begon meer en meer te merken dat de vrouw voorgeprogrammeerd was. Ze zei vaak hetzelfde. Heel soms zei ze wat nieuws, en dan begon ze dat ook te herhalen. Op een gegeven moment kwam er niets meer bij, en waren het alleen maar herhalingen. Telkens als hij probeerde te ontsnappen, dan haalde ze hem terug met haar lasso. Ze miste eigenlijk nooit.

'Hoe kom ik hier uit?' vroeg hij aan de rode gloed.

'Ik weet wel wat,' zei de rode gloed. Zeg tegen haar: 'Een tonnetje, een tonnetje, ik zag het eens ergens staan.'

Hij sprak het zinnetje naar haar uit, en ze raakte helemaal in paniek. 'Tonnetje? Wat voor een tonnetje? Waar is het, en wat zit erin?'

Maar hij zei niks terug, en ze begon de hele tijd aan zijn hoofd te zeuren om dat tonnetje. Hij mocht niks terugzeggen van de rode gloed. Hij mocht het geheim van het tonnetje niet verraden. 'Ik weet het ook niet,' zei hij soms. Ze kon daar loekwaad van worden. Dat waren eigenlijk de enige zinnetjes die hij tegen haar zei, en hij begon het steeds meer te zeggen, totdat ze er helemaal gek van werd en haar mes trok. 'Okay, okay, okay,' zei ze. 'Ik zie het al. Jij wil hier niet meer wezen. Nou, ga dan maar, ga maar.' En zo mocht hij weg. In haar ogen was hij nu ook slechts een robot waar ze helemaal niks mee kon.

Hij is toen de woestijn dieper ingegaan, terwijl de rode gloed hem leidde. Na lang lopen kwam hij aan bij een rivier in de woestijn. De rivier was ondiep, en hij kon er gemakkelijk doorheen.

'Wat was dat nou voor een vrouw?' vroeg hij aan de rode gloed.

'Een luchtweerspiegeling, niets meer,' zei de rode gloed.

'Maar ik zat er helemaal in vast,' zei hij.

'Ja, en alleen de rode gloed kan er doorheen leiden, en alleen de rode gloed leidt tot deze rivier,' zei de rode gloed. 'De rest sterft in de woestijn of wordt er tot een zombie.'

Hoofdstuk 4.

'Komt u maar,' werd er gezegd. Hij was in een druk winkelcentrum aangekomen, wat achter de rivier lag in de woestijn. De woestijn liep hier over in een soort stad, maar daarachter was weer woestijn. Hij volgde de vrouw die hem wenkte. Ze was een soort agente. 'U bent hier nieuw?' vroeg ze. Hij knikte.

'Welkom,' zei ze. 'Spreekt u Beeks?'

'Nog niet,' zei hij.

'Nog niet?' vroeg ze. 'Bent u van plan het te leren?'

'Eh ja,' zei hij.

'Dan komt u hier niet binnen,' zei de agente streng.

'Het is de taal van de verloren natuur,' zei hij.

'Nee,' zei de agente, 'het is de taal van de zombies. U bent voorgelogen.'

'Okay,' zei hij. 'Moet met mijn opvoeding te maken hebben gehad. I am sorry.'

'Goedzo,' zei de agente. 'Zo kunnen we zaken doen. Wat heeft u allemaal meegenomen?'

'Niks eigenlijk,' zei hij.

'Dan komt u er ook niet in,' zei de agente. 'Ik moet op z'n minst uw toegangsbewijs zien.'

'Waar krijg ik die?' vroeg hij.

'Waar krijgt u die?' zei de agente verontwaardigd. 'Heeft u nooit op school gezeten?'

'Jawel, ik ben technicus,' zei hij.

'Wat maakt u ?' vroeg ze.

'Afweermechanismes tegen zombies,' zei hij.

'Okay, komt u maar mee,' zei de agente. Ze leidde hem naar een groot gebouw. Er stond met grote letters op een bord boven de deur 'bloed technologie'. 'Dit is de technologie van de rode traan om de groene traan op te wekken, de traan van de verloren natuur,' sprak de agente. Ze leidde hem naar binnen.

'Die Mexicaanse vrouw zei dat zij die traan was,' zei hij.

De agente begon te lachen. 'Dat is de woestijngek,' zei ze. 'Die zegt altijd hetzelfde, en wil iedereen tot haar kind maken, met vele bedreigingen. Het is een luchtweerspiegeling. Maar in ieder geval : Hier kunt u werken.'

'Ik moest het rode pad volgen,' zei hij.

'Het rode pad ?' vroeg ze verbaasd. 'Maar jongen, weet je wel wat dat is ?'

'Het pad van bloed, zweet en tranen,' zei hij.

'Mis,' zei ze. 'Veel erger, maar als je dat echt wil, dan kan ik je er wel naartoe leiden. Het is achter de stad te vinden.'

'Wat is het dan ?' vroeg hij.

'Dat ga ik u niet zomaar zeggen,' zei de agente. 'informatie over het rode pad is hier heel duur. Er komen de grootste ongelukken van als ik daar zomaar van alles over ga zeggen. Het is trouwens ook verboden. Alleen tegen hoge betaling ...'

'Laat maar zitten,' zei hij. 'Wijs me het pad maar aan dan.'

'Je moet het zelf weten,' zei ze. 'Ik heb je gewaarschuwd.'

'U heeft me niks uitgelegd, dus een echte waarschuwing is het niet echt,' zei hij.

Ze leidde hem toen door de stad heen helemaal tot aan de rand van de woestijn aan de andere kant van de stad. Daar ging ergens het rode pad verder. Het was als een ondiep riviertje wat leek op een mengsel tussen bloed en tranen. 'Dit leidt tot de Ogrot wildernis, waar de groene traan heerst, de traan van de verloren natuur. Maar zoals u weet raad ik het pad ertoe aan niemand aan.'

'Waarom niet ?' vroeg hij.

'Mijnheer, nu probeert u het weer !' riep de agente boos. 'Ik heb u dat al uitgelegd ! Het lastig vallen van het gezag heeft een hoge prijs !' riep ze, terwijl ze een pistool trok.

'Ho maar,' zei hij. 'Dat kunnen we ook op een andere manier oplossen.'

'Nee, niks,' zei ze, terwijl ze de loop van het pistool in zijn buik drukte. 'U kent de regels hier niet, maar dat is geen excuus. De regels gelden nog steeds. Lopen.' Hij wilde richting het rode pad lopen, maar ze duwde hem een andere richting op. 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg hij.

'Naar de Mexicaan,' zei ze streng. Hij kreeg toen in de gaten dat de Mexicaan een soort gevangenis complex was, één of ander strafkamp. 'Nee, dat nooit meer,' zei hij.

'Sla haar,' zei de rode gloed. 'Sla het pistool uit haar handen.' Dat gebeurde automatisch. De rode gloed sprong op en sloeg de vrouw en met zijn andere hand sloeg hij het pistool uit haar handen, en raapte het snel op. 'Ren nu voor je leven,' zei de rode gloed. De agente trok een tweede pistool. 'Ga zigzaggen,' zei de rode gloed. 'Loop zo wild als je kan, anders heeft ze een doelwit.' Hij rende weg, sprong, en maakte bochten en kronkels, en ging zo terug naar het rode pad. Hij hoorde de agente gillen en krijsen. 'Ren,' zei de rode gloed. Hij bleef doorrennen over het rode pad in kronkels, zonder om te kijken. 'Je kan niet geraakt worden,' zei de rode gloed, 'want je hebt haar pistool. Pistolen van hetzelfde agentschap kunnen elkaar nooit raken. Dat is zo ingebouwd.'

'Waarom moet ik dan in kronkels rennen ?' vroeg hij.

'Vanwege camera's,' zei de rode gloed. 'Camera's zijn nog wel erger dan pistolen.'

Hij bleef doorrennen totdat hij in een oerwoud terecht kwam. Dit moest het Ogrot oerwoud zijn. Hij rende helemaal door totdat hij een gigantische botten piramide zag in de verte. Ergens halverwege op de piramide stond een reusachtige bottentroon waarop een groen ei zat. 'Dat moet de groene traan van de verloren natuur zijn,' zei hij tegen zichzelf.

'Nee,' zei de rode gloed, 'het is de traan van de zombies.'

'Waarom heeft het rode pad mij hier naartoe geleid dan ?' vroeg hij.

'Het zijn niet het type dromen die je wil,' zei de rode gloed, 'maar in het groene metalen ei die de traan van de zombies is zit de ware traan van de verloren natuur, en als het ei uitgebreed is, dan komt het eruit.'

'Wat is de traan van de zombies ?' vroeg hij.

'Het is hetgene wat alles wat de zombies mooi, leuk en lekker vinden lang laat duren,' zei de rode gloed, 'maar het is een illusie.'

'En hoe wordt het uitgebreed ?' vroeg hij.

'Je moet naar de bewaakster van de traan van de zombies,' zei de rode gloed.

'Waar is dat ?' vroeg hij.

'Zo woont ergens hier in een huisje in de wildernis,' zei de rode gloed. 'Ik zal je er wel heenleiden.' De rode gloed duwde hem voort in de wildernis, en al gauw kwamen ze aan bij een klein huisje. Het zat onder de lianen en andere planten van de wildernis. Bij een deurtje klopte hij aan. Een oud vrouwtje deed open.

'Wat mag het zijn ?' vroeg het oude vrouwtje.

'Ik ben op zoek naar de bewaakster van de traan van de zombies,' zei hij.

'Oh,' kraste het oude vrouwtje. 'Van het groene metalen ei op de troon ? Dat ben ik. Kom maar verder.'

Hij stapte naar binnen en keek in het rond. Een kat met rechtopstaande haren keek hem aan. Aan de linkerkant was het keukengedeelte, waar ook wat handdoeken hingen over de kastdeuren, of kleine lakentjes. De deurtjes stonden een beetje open. Er stond ook een tafeltje met een spreid over heen met wat stoelen.

'Gaaf u maar ziffen,' zei het vrouwtje. Hij ging ziffen.

'Ik zou graag willen weten,' zei hij, 'hoe het ei opengaat, want ik ben op zoek naar de traan van de verloren natuur.'

Het vrouwtje begon te grijnzen en te lachen. 'Dat hebben ze je maar wijsgemaakt,' kraste ze. 'Het ei gaat nooit open, en er zit geen traan van de verloren natuur in. Dat bestaat niet. Ik kan het weten, want ik ben de bewaakster van het ding sinds mijn vijftiende.'

'Zeg haar dat je het wil overkopen,' zei de rode gloed.

'Ik zou het ei graag van u willen overkopen,' zei hij.

Weer begon ze te lachen. 'Ik heb het geërfd, en het is heel duur. Hoeveel bied je?'

'Ik heb niks bij me,' zei hij.

'Jammer,' zei de oude vrouw. 'Ik zou er graag vanaf willen, want het is een zware last.'

'Hoezo?' vroeg hij.

'Ik wil er niet over praten,' zei het oude vrouwtje, 'maar ik weet wel wat. Je kan er voor werken. Venezuela heeft een werker nodig.'

'Wie is dat?' vroeg hij.

'Een indiaanse vrouw die hier in de buurt woont,' sprak ze.

'Oh, zoals de Mexicaan?' vroeg hij.

Even sprak de vrouw niet. 'Je zult het wel zien,' zei ze. 'Haar zus heet Colombia. Die kun je misschien ook helpen.'

'Goed,' zei hij. 'Ik ga het proberen. Waar woont zij?'

'Blijf gewoon ziffen,' zei het oude vrouwtje. 'Ze komt altijd langs rondom deze tijd.' Ineens ging de deur open, en daar stond Venezuela, een grote trotse vrouw. Ze keek hem direct heel minachtend aan.

'Ik heb een hulpje voor je,' zei het oude vrouwtje.

'Noem je dat een hulp?' lachte de vrouw. 'Hij ziet eruit alsof hij nog geen veertje kan optillen.'

'Hij is nog jong,' zei het oude vrouwtje, 'en sterk. Toe nou, neem hem in dienst, want ik wil van het groene ei af. Ik kan het hem niet zomaar gratis geven. Het moet duur betaald worden, duur.'

'Nou, vooruit dan maar,' zei Venezuela, 'voor jou neem ik hem in dienst dan. Ik zal voorzichtig met

hem zijn, anders breekt hij. Misschien kan hij mijn zus ook van dienst zijn.'

Hij keek boos naar Venezuela, maar hij wilde ook niet dat hem deze kans ontnomen zou worden, dus hij zorgde ervoor dat hij vooral niet te boos keek. 'Wat is er, jongen?' vroeg Venezuela. 'Niet tevreden?'

'Eh, het is goed mevrouw, wat moet ik doen?' vroeg hij.

'De kalveren voeden, op de kippetjes passen, en wat licht huishoudelijk werk,' zei ze minachtend, 'want meer kun je toch niet aan.'

Hij was verontwaardigd, maar het moest maar. Het vrouwtje was Venezuela dankbaar. 'Laat hem goed werken voor het ei,' zei ze tegen haar. 'Hij is nog jong en sterk, dus je moet het er van nemen.'

'Ik ben bang dat hij halverwege het werk zal flauwvallen,' lachte Venezuela spottend, 'maar ik zal het met hem proberen als je dat ei echt kwijt wil.'

'Ik moet wel,' zei het oude vrouwtje. 'Ik word ouder, en de lasten van het ding zijn zwaar.'

'Ik begrijp het,' zei Venezuela. 'Maar mijn zus zal hem zeker zijn verblijf zuur maken. Dat voel ik nu al aan.'

Hij keek verbaasd naar Venezuela. 'En waarom is dat?' vroeg hij.

Maar ze zei niks.

Toen liep ze de deur uit. 'Volg haar, jongen,' zei het oude vrouwtje.

Hij liep achter haar aan de deur uit. 'Waarom volg je me?' vroeg Venezuela.

'Ik zou toch bij je werken voor het ei?' zei hij.

'Ik ga nog niet terug,' zei ze. 'Ik moet even iets uit de schuur halen. Ik had toch nog niet gezegd dat we weg zouden gaan? Je bent wel erg opdringerig.'

'Het spijt me,' zei hij, en liep weer terug.

'Ben je daar weer, jongen?' vroeg het oude vrouwtje.

'Ja, ze moest alleen wat in de schuur doen,' zei hij.

Na een tijdje begon Venezuela buiten te roepen. 'Kom nu, jongen, we hebben geen uren de tijd.'

Hij rende naar buiten, en liep met haar mee. Ze moesten dieper de wildernis in. De twee zussen woonden vlakbij elkaar. Hun huisjes stonden niet ver van elkaar verwijderd. Er lag een groot grasveld om de huisjes heen. Colombia kwam naar buiten en begon te lachen. 'Wat heb je daar nu weer meegenomen?' vroeg ze minachtend.

'Een hulpje voor licht werk,' zei ze.

'Ik denk dat we dan beter zelf het werk kunnen doen,' zei ze spottend.

'Hij is nog jong,' zei Venezuela, 'en Petronella zei dat hij sterk was.'

'We zullen zien,' zei Colombia, die nog wel erger dan haar zus Venezuela leek te zijn. 'Ik mag hem nu al niet.'

'Ze haat mannen,' fluisterde Venezuela in zijn oor. Hij vond dat nogal huichelachtig van Venezuela, want zij was zelf ook niet te aardig naar hem geweest, maar nu nam zij hem in bescherming tegen haar zus Colombia.

'Moet je nu niet al naar bed, zwakke jongen ?' hoonde Colombia.

'Nog niet,' zei hij. En het geplaag ging maar door en door, de ene vernederende opmerking na de ander. Soms probeerde Venezuela haar af te remmen, maar dat lukte niet echt. Het begon hem steeds meer te frustreren, maar hij had er alles voor over om dat ei te krijgen. Hij was op zoek naar de traan van de verloren natuur. Zelfs 's nachts als hij op bed lag ging het geplaag nog door. Colombia kwam soms in zijn kamer om hem wakker te maken, en maakte dan weer vervelende opmerkingen. Hij kwam niet echt tot rust. Overdag moest hij wat werk doen. Colombia begon hem steeds meer nare karweitjes op te dragen, en soms ook dingen die nergens op sloegen, gewoon om hem te bespotten. Dan moest hij emmers met modder van de ene plek naar de andere plek dragen, en dan goot ze soms gewoon de emmer over hem leeg. Venezuela vond dat allemaal te ver gaan, en nam hem zoveel mogelijk in bescherming, maar hij was het niet vergeten hoe hij haar in het begin behandelde. Ze deed nu wat aardiger, maar ze had hem al diep gestoken.

Colombia liet hem 's nachts niet slapen, waardoor hij overdag heel erg moe was, en dan moest hij ook nog hard voor haar werken. Als hij daardoor zo zwak en duizelig was dat hij er een huilbui van kreeg lachte ze hem gewoon uit. Venezuela was vaak niet in de buurt, dus zo was hij helemaal overgeleverd aan zijn lot. Maar ja, hij was immers op zoek naar de traan van de verloren natuur. Het was een moeilijke tijd waarin Colombia hem het bloed onder de nagels vandaan probeerde te krijgen, en hem op allerlei manieren probeerde te tergen. Hij voelde zichzelf als een zombie, zo moe werd hij van haar. Venezuela was tot zijn grote verdriet steeds minder in de buurt. Hij had haar nodig, maar ze was er niet. Hij wilde volhouden voor het ei, maar Colombia stak hem diep. Deze vrouw zou zijn dood kunnen worden.

Op een dag nam Venezuela hem terug naar het oude vrouwtje. 'Colombia is een zware plaag, hè ?' kraste het oude vrouwtje. Hij knikte. 'Ik weet het,' zei het oude vrouwtje. 'Daar waar Venezuela stopt gaat Colombia altijd maar door.'

Hij knikte weer. Hij was moe en gebroken. Het was alsof hij in een stuk glas was getrapt met zijn blote voeten. Zo voelde het. Alsof een giftige slang zijn voet had gebeten en niet los wilde laten. 'Het is allemaal voor het ei,' zei het oude vrouwtje. 'Het is duur. Het neemt met minder geen genoegen.'

'Hoe lang moet ik nog ?' vroeg hij beverig en trillerig.

'Zonder Colombia kom je nooit bij het ei,' zei het vrouwtje. 'Zij is het pad tot het ei, tot de traan.'

Hij moest weer terug naar Colombia. Hij smeekte Venezuela om vaker bij hem te zijn, maar ze had andere dingen te doen. En zo was hij weer met Colombia opgescheept, die steeds gemener deed. 'Leid me tot het ei,' zei hij op een dag. Toen sloeg ze hem in het gezicht. 'Vraag dat nooit meer,' zei ze.

Maar de rode gloed bleef bij hem aandringen om het weer te vragen. 'Kun je me alsjeblieft naar het

ei leiden,' smeekte hij.

'Stop !' riep ze. 'Houd er over op.' Weer ze sloeg ze hem, en zelfs harder. Maar hij bleef smeken op aandringen van de rode gloed. 'Ik heb het ei nodig,' huilde hij na flink in zijn gezicht te zijn geslagen. 'Het is geen ei !' snauwde ze. 'Het is een planeet. Het is de traan van het vrouwenvolk, door wat het mannenvolk ons heeft aangedaan !' Ze schreeuwde zo hard dat het leek alsof alles stilstond, en haar woorden gingen als een echo door hem heen, alsof hij bevroor in de eeuwigheid.

'Wat hebben de mannenvolken jullie aangedaan ?' vroeg hij.

'Ik wil er niet over praten,' zei ze.

'Goed,' zei hij, haar een beetje meer begrijpende, ook haar gedrag. 'Als je dat niet wil dan doen we het ook niet.'

Ineens begon ze hem mee te trekken. 'Kom, dan laat ik het je zien,' zei ze. Ze sleurde hem met zich mee door de wildernis totdat ze in een zanderig gebied kwamen, waar een zandheuvel was. Daarachter was nog veel meer zand en een grote piramide met botten die hij al eerder had gezien. Daarop halverwege stond een grote troon waarop het groene metalen ei troonde. Hij kon er niet te lang naar kijken. Hij huiverde. Ook de troon was geheel van botten gemaakt. Het groene ei zag er gevaarlijk uit. 'Het is het laatste wat er nog over is van onze planeet,' zei Colombia. Ze liep verder richting de piramide, maar hij durfde niet meer. 'Kom, lafaard,' zei ze. 'Dan zal ik je alles vertellen.' Hij hield zijn hand voor zijn ogen. 'Goed dan,' zei ze, en scheurde een stuk van haar blouche af om hem te blinddoeken. Toen nam ze zijn hand en trok hem mee. 'Grote jongen,' zei ze spottend. 'Eens zal het overstromen,' zei ze, 'dat wat in het brokstuk van de planeet zit, de traan van onze vrouwenstam.' Hij kwam dichterbij. Er gleed een rust over hem heen, en nam even later de blinddoek af. Hij keek recht in het grote metalen ei. Het was helemaal groen, maar het leek wel doorzichtig. Hij zag er iets groens in klotsen en golven.

'Wij aanbidden het,' zei Colombia. Ze boog neer voor het reusachtige ei. 'Buig,' fluisterde ze, en hij boog. Ze begon toen te bidden in een andere taal. Hij kon het niet verstaan. 'Wat voor taal is het ?' fluisterde hij.

'Beeks,' fluisterde ze terug. Hij zuchtte. Dat had hij eerder gehoord. Het ei begon te grommen. 'Leer hem Beeks,' sprak het ding. Toen moesten ze weer weg, want het ei begon groen vuur te spuwen, alsof het woest werd. 'De traan van het vrouwenvolk is woest,' zei Colombia terwijl ze hem mee terug sleurde. 'De traan van het vrouwenvolk wil dat je Beeks leert, anders zal zij je vernietigen.'

Toen ze weer thuis gekomen waren begon ze hem de Beekse taal te leren. Ook moest hij boeken lezen. Door de Beekse taal te leren merkte hij dat de groene traan van de verloren natuur en het vrouwenvolk in hem begon te ontwaken. Er was sindsdien een groene gloed over hem heen. 'Het is niet wat ik wil,' zei Colombia, 'dat je ingewijd word in het Beeks, maar het is de wil van de groene traan. Ik had gehoopt dat het je zou vernietigen.' Hij wist dat zij een mannenhater was, en hij kon haar een beetje begrijpen, maar hij snapte niet dat zij zo generaliseerde, want wat had hij haar aangedaan ?

Op een dag kwam Venezuela thuis met het nieuws dat het oude vrouwtje was overleden. Nu had hij de groene traan waarvan zij de bewaakster was geërfd. Colombia was woedend. 'Wie denkt hij wel niet dat hij is ? Waarom heeft Petronella het niet aan ons gegeven ?' Ze vloekte en tierde alles bij elkaar. Ook was ze boos op haar zus Venezuela. 'Het is allemaal jouw schuld. Je had hem hier nooit naartoe moeten nemen. Nu zijn we met hem opgescheept.'

'Laten we het even aanzien,' zei Venezuela.

'Nee !' riep Colombia woest. 'Laten we nu naar de traan van ons vrouwenvolk gaan, en vragen of dit haar wens is.'

'Zoals je wil,' zei Venezuela. Toen gingen ze met z'n drieën door de wildernis naar de zandvlaktes waar achter een zandheuvel ergens de reusachtige bottenpiramide stond. Weer wilde hij geblinddoekt worden. Hij was erg bang, en Colombia was hem weer aan het bespotten. Ze namen hem mee tot bij de bottentron waar ze neerbogen, en eerst lange tijd de groene traan van hun volk begonnen te aanbidden in de Beekse taal. Ook hij moest meedoen. Toen begon Colombia lang te bidden en te smeken, en daarna begon ze heel voorzichtig te vragen wat ze met de jongen aan moesten, en of hij daadwerkelijk de groene traan had geërfd. Het was een doorzichtig groen metaal waarin groen spul wild en woest klotste, als hoge golven die leken te branden. Het ei was reusachtig groot. Inmiddels had de jongen zijn blinddoek weer afgedaan, maar hij durfde niet veel naar het reusachtige, gevaarlijke ei te kijken, en deed ook vaak zijn handen voor zijn ogen.

'Ik wil dat hij geofferd wordt,' gromde het ei.

'Nee !' riep hij. Maar hij merkte dat hij zichzelf niet kon bewegen. Het ei begon van de troon af te rollen om zijn richting op te gaan, en hij viel bijna flauw. Hij keek in het ei en zag het mengsel van dichtbij, als een mengsel van tranen en zaad. 'Wat een rare jongen ben jij,' sprak het ei. 'Offer hem !' gromde het ei toen tot de vrouwen. De vrouwen stonden als gehypnotiseerd op, en grepen de jongen en brachten hem dichtbij het ei, zodat hij net niet het ei raakte. 'Als je het aanraakt ben je dood,' zei Colombia. Plotseling werd het ei woest. 'Hij is onder bescherming van de rode traan !' gromde het ei. 'Het staat tussen hem en mij in.' Het ei begon over te geven en vuur te spuwen, groen vuur. De vrouwen deden verschrikt een paar stappen achteruit, en trokken de jongen met hen mee. 'Ik ga overstromen !' brulde het ei. Plotseling ontplofte het groene doorzichtige metalen ei, terwijl het groene spul wat erin zat naar buiten kwam. 'Ren !' riep Venezuela. 'Er is een uitbarsting !' Maar hoe hard ze ook renden, ze werden gegrepen door de golven van de groene traan. Hij werd helemaal in de diepte getrokken, alsof er een gat in de bodem werd gebrand. 'Waarom ! Waarom !' schreeuwde hij. Hij hoorde Colombia en Venezuela in de verte gillen en schreeuwen. Hij zag hen meegesleurd worden door zware golven.

'De traan van de verloren natuur is vrijgekomen,' zei de rode gloed.

Hoofdstuk 5.

Hij was blij dat hij verlost was van Colombia, en hij voelde een grote euforie. Hij werd door de groene stromen in een diepere wereld getrokken, onder de grond. Er was hier een ondergrondse wereld. Maar de groene stromen beten hem, en zogen aan hem, en het zoog hem in een diepe slaap. Hij raakte bewusteloos, en werd pas veel later wakker in een zijgedeelte van een keuken van een kasteel, in het hooi. Er stond een vrouw aan het lange aanrecht verderop, die telkens zei : 'Ik bak ze bruin.' Hij vroeg : 'Hoe ben ik hier gekomen ?'

'Ik heb je geroepen,' zei de vrouw, die een fijn wit kapje droeg.

'Hoe ?' vroeg hij.

'Zoals ik altijd doe,' zei ze.

'Wie bent u ?' vroeg hij.

'Weet je dat niet ?' vroeg ze. 'Iedereen weet het, dus waarom jij niet ?'

'Toe, ik ga hier aan kapot, mevrouw,' zei hij. 'Wees eens iets duidelijker.'

'Oh, schreeuw jij maar weer tegen mijn tanden,' zei ze. 'Het waren de wachters die jou vonden en jou tot mij brachten. Je lag bewusteloos in het woud.'

'Mevrouw, wie waren die wachters ?' vroeg hij.

'De wachters van het metalen ei,' zei ze.

'Het is een bruin metalen ei dit keer,' zei de rode gloed. 'Hierin zit de traan van de vrouwen opgesloten. De vorige traan was de traan van de verloren natuur. Dit keer is het daadwerkelijk de traan van de verloren vrouwen.'

'Wat is het metalen ei ?' vroeg hij aan de vrouw.

'Het is hij die we moeten gehoorzamen, anders zal hij ons vernietigen,' zei de vrouw.

'Hoe doet hij dat ?' vroeg hij.

'Door storm, honger en dood,' zei de vrouw.

'Storm, honger en dood,' herhaalde hij. 'Waar is hij ?'

'Hij troont in dit kasteel,' sprak ze, 'in de troonzaal. Ik ben het keukenmeisje. Als een bruine planeet, als een eindeloze bol van vuur troont hij in de eindeloze troonzaal. Oh, onbereikbaar is hij, en ik bak ze allen bruin.'

'Wat betekent dat ?' vroeg hij.

'Oh, ik kook en bak mensenvlees, want daar is hij verzot op,' zei de vrouw, 'van nietswaardige lieden, van criminelen in de gevangenis, en van de zwakken en de zieken. Daar knapt hij van op.'

'Mevrouw, doet u eens even normaal,' zei hij. 'U bakt mensenvlees ? Waarom ?'

'Omdat hij mij anders vernietigd,' zei de vrouw. 'De enige reden voor mijn leven is hem te gehoorzamen. Oh, ik bak ze bruin en stevig. Veel vlees wil hij, een dubbele boterham. Ik druk ze stevig op elkaar. Ik bak ze bruin,' zong ze.

'Moet u deze liedjes telkens zingen ?' vroeg hij.

'Ja, dat wil hij,' zong de vrouw.

'En wat doe ik hier ?' vroeg hij.

'De wachters vonden je. Hij wil je,' zong ze. 'Hij komt voort uit een groot bad van bloed in de troonzaal, waar tribunes omheen zijn, en waar zij die dichtbij hem zijn op zitten om toe te kijken.'

'Ben jij niet dichtbij hem dan ?' vroeg hij.

'Ik ben slechts het keukenmeisje,' zei ze.

'Wat ga je met me doen ?' vroeg hij.

'Bruinbakken,' zong ze. Hij stond op, maar zakte weer ineem. Hij voelde zich te slap om te staan. 'Nee,' stamelde hij.

'Wat nee ?' snauwde de vrouw ineens. 'Wil jij tegen de orders van de kok ingaan en daarmee tegen de orders van het metalen ei ?'

'Ja,' stamelde hij. 'Het is niet goed wat je doet.'

Ze liep naar hem toe met een groot slagmes en wees ermee op hem. 'Branden zul je, en bruinegebakken worden,' zei ze, en liep toen weer terug naar het aanrecht. Naast het aanrecht stonden een heleboel fornuizen. 'Het zal een heerlijk maal worden,' zei ze. Toen liep ze de keuken uit, terwijl ze riep : 'Morgen ben ik terug.' Hij hoorde dat de deur van buiten op slot werd gedraaid. 'Ik zit hier vast,' dacht hij. 'En ik ben te slap.'

'Traag ook,' zei de rode gloed, 'maar gelukkig heb je mij.'

'Wat kan je doen ?' vroeg hij. Plotseling werd er heel hard op de deur geklopt. De deur werd opengemaakt en er stond een man met een zwart gewaad en met een hoofd wat een bruine vuurbol was. De man was heel lang en groot.

'W... wie bent u ?' stamelde hij. De man bleef maar staan en naar hem kijken, en bewoog niet. Toen liep hij weer door de deur de keuken uit, en hij hoorde weer dat de deur op slot werd gedraaid. Heel

langzaam hoorde hij een klik. Het was als een echo in zijn hoofd. 'Wat moet ik hier ?' stamelde hij tegen zichzelf. Hij was bang, ook al was de rode gloed bij hem. Hij voelde zichzelf steeds slapper worden, en viel toen in slaap. De dag erna kwam de keukenmeid weer binnen, en begon hem de gang op te sleuren. 'Het metalen ei wil je levend hebben,' zei ze. Ze sleepte hem door de gangen van het kasteel heen, totdat ze uiteindelijk in een hele grote zaal aankwamen die precies zo was als de keukenmeid had beschreven. Er was een enorm bloedbad in het midden, waar omheen tribunes waren, als een kerkzaal, maar dan veel groter en reusachtiger. In het midden van het bloedbad zweefde een enorm grote bol van bruin vuur, die eindeloos ver weg leek te zijn, als een planeet. De brandende bol begon te brullen, en vuur verspreidde zich over het bloedbad. Hij had het gevoel alsof zijn oren explodeerden, alsof het bloed uit zijn oren liep. De immens grote troonzaal leek ook te schudden, alsof er een aardbeving was. 'Laat hem dichterbij komen,' sprak de vurige bol. Ze sleepte hem mee over het pad tussen de tribunes tot aan de rand van het bloedbad.

'Jou moet ik hebben,' gromde de vurige bol. 'Laat hem naar me toezwemmen.'

'Hij is te zwak, oh grote meester van metaal,' sprak de keukenmeid.

'Ei ben ik !' bulderde de bol.

'Ik weet het, groot meester ei van metaal,' sprak de vrouw.

'Laat hem tot het ei komen,' brulde de bol.

'Hoe, mijn meester ei van metaal ?' vroeg de vrouw.

'Duw hem in het bad, en ik zal hem naar me toe zuigen, ik zal hem opnemen,' zei de bol met een diepe, lage en trage stem die tot hem doordrong en doordreunde in het diepste van zijn botten. Voorzichtig sleepte zij hem in het bad, terwijl er kleine golfjes begonnen te komen, die langzaam steeds groter begonnen te worden, en hem begonnen mee te nemen, mee te sleuren. Plotseling werd hij door een grote storm opgenomen uit het bad, en tot de vurige bruine metalen bol gezogen. 'Van binnen ben ik warm,' sprak de bol, 'heel warm.'

'W... wie bent u ?' stamelde hij, terwijl hij in de bol werd gezogen.

'Het metalen ei spreekt niet !' bulderde de bol.

Hij verging bijna van de angst. Hij werd slapper en slapper en raakte weer bewusteloos, maar werd weer wakker door het geklapper van grote vleugels. 'Bij de les blijven,' gromde de bol. Binnenin de bol zag hij het bruine metaal. 'W... wie bent u ?' stamelde hij weer.

'Zie je dat niet, uilskuiken ?' foeterde de bol. 'Ik ben de kracht van de man die over de vrouw heerst.'

'Hoe kwam u aan die kracht ?' stamelde hij.

'Veel eten,' foeterde de bol, 'heel veel eten.'

'Wat zoal ?' vroeg hij stamelend.

'Mensenvlees !' bulderde de bol, die nog vuriger werd. Binnenin golfde het als een bruine zee. 'Een ware man eet mensenvlees zoveel hij kan, van criminelen en zwakkelingen. Opgeruimd staat netjes. Zo zijn er geen gevangenis en ziekenhuizen meer nodig. Dat kost allemaal veel te veel geld. Ik ben de ware gevangenis en het ware ziekenhuis. Ik verbrand ze allemaal. Ik laat ze flink bruin

bakken. Opgeruimd staat netjes.'

'E.... en iedereen moet u gehoorzamen ?' stamelde hij.

'Ja,' zei de bol.

'Waarom ?' vroeg hij.

'Je moet eens weten,' zei hij. 'Er zijn teveel lui lakken. Ze doen de hele dag niks, en ze zijn werkeloos. Ik verslind ze, en zo is er niemand meer werkeloos. Ik ben een genie.'

'En waarom leef ik dan nog ?' vroeg hij.

'Jij, jij ...' brulde het bruine metalen ei, 'jou wilde ik zien. Jij hebt twee tranen die jou beschermen, een rode en een groene. Ik zou mijn tanden kapotbijten op jou !'

'Precies,' zei hij, 'ik ben namelijk hier voor de derde traan, de traan van de verloren vrouwen. Mij was verteld dat u die opgeslokt houdt.'

'In de diepte van de aarde,' brulde het ei, 'in de diepte van de aarde, ja. Ik ben de grond. Ik kan je dan misschien niet eten, maar ik kan je wel gevangen houden. Ik kan je dan wel niet eten, maar ik kan jou wel dingen laten eten en dingen in je stoppen. Ik ben datgene wat in iemand gestopt wordt. Ik laat niet meer los. Ik kan jou dan misschien niet verteren, maar jij kunt mij ook niet verteren. Ik ben datgene wat altijd in de ander blijft. Ik kan je kwellen, en je ziek maken, en ik ben altijd dichtbij je. Ik verlaat nooit je zijde.' De bol begon gemeen te lachen. 'Ik zal alles van je wegnemen, todat je alleen mij nog maar over hebt.'

'De rode gloed zal me niet verlaten,' zei de jongen.

'Het is een traan, slechts verlies,' brulde de bol.

'Ik heb er veel mee gewonnen,' zei de jongen.

'Je hebt geen idee,' brulde de bol, 'het is het geijl van de bittere eenzaamheid.'

'De traan van de eenzaamheid is een goed wapen en medicijn tegen ongewenste indringers,' zei de jongen.

'Ongewenste indringers zoals ik ?' vroeg de bol.

'Ik heb hier niet om gevraagd,' zei de jongen, 'maar ik ben op zoek naar de traan van de verloren vrouwen. Het is veilig te stellen dat hoe diep jij in mij bent binnengedrongen, zo diep ben ik in jou binnengedrongen, ja zelfs dieper.'

De bol begon te foeteren en te schelden. 'Je kan mij geen ongelijk geven. Ik ben de aarde grond. Mensen lopen op mij, lopen in mij, dus ik loop op en in hen. De mens betaalt een hoge prijs. Ik ben duur, een hoge huur. Ik geloof dat wij aan het einde van ons gesprek zijn gekomen. Verzadig mij, en ik zal je door laten. Ik ben de wachter van de traan van de verloren vrouwen.'

'Hoe verzadigen ?' vroeg de jongen.

'Door een wedstrijd,' zei de bol.

'Wat voor wedstrijd ?' vroeg hij.

'Vraag hem om zijn jas,' zei de rode gloed.

'Mag ik uw jas ?' vroeg de jongen.

'Waar heb je die voor nodig ?' vroeg het metalen ei.

'Voor de wedstrijd,' zei de jongen.

Het metalen ei trok zijn metalen jas uit en gaf het aan de jongen. Plotseling zag de jongen de traan van de verloren vrouwen, de bruine traan. 'Gooi de jas in het bloedbad,' zei de rode traan. Toen de jongen dat deed begon de reusachtige traan van de verloren vrouwen uit de bol te stromen. Hij zag de bol exploderen vlak voor zijn ogen. 'Breng hem weg !' riep de bol, maar steeds vager werd zijn stem. 'Ik kan niet !' werd er geroepen. Overal begon de bruine traan van de verloren vrouwen los te barsten. Op de sterke golven werd de jongen meegesleurd. Hij werd opgenomen door een grote hand die uit de golven kwam. 'De moeder aarde grond,' werd er gezegd. 'De vader aarde grond is gaan slapen.'

'Ik kan me niet voorstellen hoe dom jij bent geweest om hem die jas te geven.'

'Hij had het nodig voor de wedstrijd, zei hij.'

'Nee, hij heeft je gewoon bedrogen. Je bent erin getrapt.'

'Ik ben moe.'

'Ja, dat komt er van. Hij heeft je kracht genomen.'

Hoofdstuk 6.

Was hij niet al die tijd in de gevangenis geweest van het ijs van de zombies ?

Het had zijn wereld omgedraaid, maar een tranensleutel liet hem ontsnappen uit dit metalen ei.

Hij keek naar de tranensleutel die drie kleuren had : rood, groen en bruin.

Hij merkte dat hij het zelf was die in het metalen ei was opgesloten.

Maar nu stond hij buiten het ei. Het was een heel klein ei, en het lag op een dikke pak sneeuw.

Er was overal sneeuw en ijs hier.

De tranensleutel verwarmde zijn hand.

Hij durfde het metalen ei niet meer aan te raken.

Aarzelend liep hij van het ding weg door de dikke pakken sneeuw.

Toen hij verder weg was durfde hij er ook niet meer naar te kijken. Nee, hij moest het metalen ei achter zich laten.

In de verte zag hij een boerderij. Daar zou hij naartoe gaan. Daar zou hij het proberen, vragen waar hij was.

Na een tijdje lopen kwam hij daar aan. Er was hier minder ijs en sneeuw. Hij klopte aan op de deur. Een boer met een pijp deed open. Hij vertelde zijn verhaal en vroeg waar hij was. De boer begon te

lachen. 'Een metalen ei ?' zei hij. 'Daar heb ik nog nooit van gehoord.'

'Waar ben ik dan ?' vroeg de jongen.

Er was ook een boerin in de huiskamer waar de boer hem naartoe leidde.

'Ga maar zitten,' zei de boer, die toen wegliep.

'Waar ben ik, mevrouw ?' vroeg de jongen.

'Op onze boerderij,' zei de boerin.

'Maar welk gebied is dit ?' vroeg hij.

De boerin keek hem verbaasd aan.

'Het kan toch niet zo wezen dat ik nergens ben ?' zei de jongen.

Toen kwam de boer weer binnen. 'Hij vraagt waar hij is,' lachte de boerin.

De boer ging dichterbij hem staan, bukte naar zijn oor en fluisterde toen zacht : 'Daar word niet over gesproken.'

Hij verstijfde van de schrik, en durfde er niet verder over te praten.

Na een tijdje stond hij op. 'Ik moet maar weer eens gaan,' zei de jongen.

'Nee vriend,' zei de boer, 'blijf zitten.'

'Waarom ?' vroeg de jongen.

'Daar word niet over gesproken,' fluisterde de boer.

Hij begreep dat er meer aan de hand moest zijn, en dat de boer ergens bang voor was, want hij zei het niet hardop.

'Ken je de Musoline traan ?' vroeg de boerin. 'Ze is zo mooi, zo gedecoreerd.'

'Ze is heel apart,' zei de boer. 'Je hebt het nog nooit meegemaakt.'

'Waar is ze ?' vroeg de jongen.

'In bed, ze slaapt nu,' zei de boerin trots en met genegenheid. Heel vertederend sprak ze erover alsof het haar kind was.

Plotseling barsten de boer en de boerin in snikken uit. 'Ze zal zo opstaan,' snikte de boer.

'Waarom snikken jullie dan ?' vroeg de jongen verbaasd.

'Daar mag niet over gesproken worden,' fluisterde de boer.

Opeens ging de deur open, en een klein meisje in een nachtjapon met een teddybeer kwam naar

binnen. Ze zei niets, en ging toen zitten. Niemand zei wat. Hij durfde ook niets te zeggen. Hij keek naar haar nachtjapon wat op de nachtjapon van een prinses leek, zo fijn gedecoreerd. 'Wat staar je naar me ?' snauwde het meisje.

'Mooie nachtjapon,' zei de jongen.

'Ja, je wil zeker wat van me gedaan krijgen, hè ?' snauwde het meisje.

De boer en de boerin bogen hun hoofden.

'Wat zitten jullie daar te snikken ?' snauwde het meisje. 'Is mijn eten al klaar ? Ik heb honger.'

'Nog niet,' snikte de boerin.

Het meisje begon hysterisch te worden, en begon met dingen te gooien. 'Dan eet ik die jongen wel op, en als ik nog steeds honger heb jullie ook.'

Ze krijste en foeterde. De boerin rende de kamer uit om door de gang naar de keuken te gaan. Even later kwam ze terug met een bord pap. 'Roosjes erin, hè,' zei het meisje.

'Ja, die zitten in de pap,' snikte de boerin. Het meisje begon te eten. 'Ik proef er niets van !' krijste ze.

De boerin begon harder te snikken. Ze stond op en rende weer over de gang naar de keuken, en kwam even later met een bus roosjes terug. Het was roze spul wat in de pap gegoten werd. 'Meer, meer,' zei het meisje.

'Het is op,' snikte de boerin.

'Op ?' krijste het meisje. 'Op ? Hoe durf je. Ik heb jullie hond al opgegeten. Nu eet ik je arm op.'

'Nee, alsjeblieft,' snikte de boerin. 'Ik zal het bij de burens halen.'

'Snel dan een beetje !' krijste het meisje.

De boerin snelde snikkend het huis uit en kwam na een half uur terug. Het meisje had al die tijd niets gezegd. Weer begon het meisje te foeteren toen de boerin binnenkwam met een nieuwe bus roosjes. 'Het duurde veel te lang,' krijste het meisje. 'Daar ga je zwaar voor boeten.' Snikkend goot de boerin meer roosjes op haar bord. Gulzig begon het meisje te eten.

De jongen keek hopeloos toe. Toen ging het meisje weer weg. Ze hoorden haar de trap op gaan.

'Waarom straffen jullie haar niet ?' vroeg hij aan de boer en de boerin.

'Zij kan niet gestraft worden,' fluisterde de boer.

'Waarom niet ?' vroeg de jongen.

'Daar kan niet over gesproken worden,' fluisterde de boer.

'Ik zou haar een draai om haar oren geven als ik jullie was,' zei de jongen.

De boer en de boerin zeiden niets.

'Ik moet maar weer eens gaan,' zei de jongen, terwijl hij opstond.

'Nee vriend,' zei de boer, 'blijf zitten.'

'Ja, maar ik kan hier niet voor altijd blijven,' zei de jongen, en liep naar de deur van de huiskamer. De boerin hield hem tegen. 'We hebben wel een slaapkamer voor je. Het is beter zo.'

Ze bracht hem toen de gang op, en toen de trap op, en bracht hem naar één van de kamers. 'Hier heb je wat tijd voor jezelf,' zei de boerin.

'Bedankt,' zei de jongen. Hij keek rond in de kamer. Er stond een bed, een tafel en een boekenkast. Ook was er een klerenkast en een kast met andere spulletjes. Er stond wat speelgoed op. 'Van wie is deze kamer?' vroeg de jongen.

De boerin begon te snikken. 'Van ons overleden kind. Kandijn heette ze. Ze maakte ons allen zo gelukkig. Ze was ons dierbaarste bezit. Musoline is haar zus. We noemen haar traan omdat ze het tegenovergestelde van Kandijn is. Ze maakte ons allen doodongelukkig.'

'Hoe kwam Kandijn aan haar einde?' vroeg de jongen.

'Vermoord,' zei de boerin, 'door haar zus.'

'Waarom is ze hier dan nog?' vroeg de jongen verbaasd.

'Ze kan hier niet weg,' zei de boerin. 'Beide kinderen waren hier geplaatst door het gezag.'

'Dus ze waren geadopteerd?' vroeg de jongen.

'Geplaatst, gedwongen,' zei de boerin. 'Het waren weeskinderen, en die moesten ergens ondergebracht worden. We konden niet weigeren.'

Toen fluisterde ze: 'Het gezag heeft zelf de ouders van die kinderen omgebracht waardoor ze weeskinderen werden.'

'Wie is het gezag?' vroeg hij fluisterend terug, 'en waarom moeten we fluisteren?'

'Als het witte metalen ei het hoort zijn we zwaar in de problemen,' fluisterde ze terug.

Plotseling hoorde ze een hard geluid buiten. De boerin liep naar het raam toe en keek naar buiten. 'Zie, daar begint het gedonder al,' zei ze zacht in paniek. 'Ik ook met mijn grote mond.' De jongen ging naast haar staan en keek ook naar buiten. Een enorm groot metalen wit ei hing buiten in de lucht boven de bomen. Het ding bleef gewoon in de lucht staan, en zag er heel intimiderend uit. 'We moeten voorzichtig zijn,' fluisterde ze. De jongen wist nu dat er hier een groot schrikbewind werd gevoerd.

Toen de boerin weer weg was ging de jongen tussen de boeken kijken in de boekenkast. Het witte metalen ei was inmiddels weer weg tot hun grote opluchting. Er zat een boek tussen over een jongen die in een groot wit metalen ei woonde. Hij was helemaal alleen, en zijn broek was gemaakt van tranen. Het ei was zijn gevangenis. Hij kon wel van alles doen in het ei. Er was een groot natuurgebied, en een rivier waarop hij kon varen met zijn bootje, maar hij was helemaal alleen. Hij

woonde in een hutje. Toen hij eens in bed lag om te slapen, en zijn tranenbroek had uitgetrokken en naast hem had gelegd zag hij dat de tranenbroek begon te bewegen. Tot zijn grote verbazing begon de tranenbroek toen ook tot hem te spreken. Hij was helemaal hysterisch van blijdschap en ging uit zijn bed om met de tranenbroek te dansen. Sindsdien was hij nooit meer alleen. Het was een heel dik boek wat de jongen helemaal uitlas. De volgende dag sprak hij erover met de boerin.

'Het is een mooi verhaal, van hoop,' sprak de boerin, 'maar iedereen weet dat het niet waar is.'

'Wat zit er dan in het witte metalen ei ?' vroeg de jongen.

'Daar mag niet over gesproken worden,' fluisterde de boerin.

'En waar woont het witte metalen ei gewoonlijks ?' vroeg de jongen.

De boerin begon te snikken. 'Overal,' sprak ze. 'We zitten opgesloten in het witte metalen ei.'

'Dus dat ei wat we zagen was een ei in een ei, en zit daar ook weer een ei in ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt wel eindeloos.'

'Shhhhh...', zei de boerin. Heel voorzichtig knikte ze instemmend, maar het was niet opvallend. De jongen wist genoeg. Toch geloofde de jongen dat er een traan in de diepte van het eindeloze ei moest zijn. Dat had jij al eerder meegemaakt, en hij geloofde zelfs dat het een tranenbroek zou kunnen zijn zoals in het verhaal. Het verhaal had hem geïnspireerd, en hij wilde zeker op zoek gaan naar het ei in het ei. Snel drukte hij het idee ook weer weg, want het maakte hem bang. Hij wist dat ze in de gaten werden gehouden. Op een nacht zweefde er een klein wit metalen ei boven zijn bed. Hij schrok wakker van het gezoem. 'In mij zitten kogels,' zei het zwevende ei, 'eieren zo klein als kogels, en in die kogels zitten ook weer kogels. Het gaat eindeloos door. Maar waarom ik hier ben zal ik je vertellen. Ik zit ook weer in een groter ei, samen met andere eieren, en dat grotere ei zit samen met andere grotere eieren in een nog groter ei, en dat gaat eindeloos zo door. Wij zijn allemaal gevangen van het oppermachtige, eindeloos grote witte metalen ei, dus laten we het voor elkaar niet moeilijker maken dan het al is. Wij worden ervoor gestraft als jullie iets verkeerd doen, of iets verkeerd zeggen, of teveel zeggen. Ik gebied jullie daarom ook om te stoppen over dit soort zaken te spreken. Zo niet, dan ben ik genoodzaakt om hardhandigere middelen te gebruiken.' Ineens was het ei weg in een flits. De jongen knipperde met zijn ogen. De volgende dag dacht hij dat hij het gewoon maar gedroomd had, en begon erover te spreken met de boerin, maar direct kreeg hij harde steken in zijn hoofd en in zijn lichaam. 'Wat ?' vroeg de boerin.

'L... laat maar,' stamelde hij, 'shhhh.' Toen wist ze wat er aan de hand was.

Hoofdstuk 7.

Hij wist dus dat hij er niet over kon praten. Hij vroeg zich af of hij er misschien over kon schrijven, en dat zou hij dan doen naar Musoline, want hij dacht dat die voor niets en niemand bang was en alles durfde. Hij schreef haar op zijn kamer een hele lange brief, en die schoof hij in een enveloppe onder haar deur door. Ze schreef hem terug dat er inderdaad een tranenbroek in het witte metalen ei zat, maar dat hij dat zelf maar moest oplossen. Zij had er geen tijd voor en ook geen zin in. Het voelde als een koude douche, maar hij had dat van haar wel verwacht. Hij schreef haar weer een hele lange brief terug, nog wel langer van de vorige, en toen schreef zij hem een boze brief terug over dat zijn brief te lang was. Ook deelde ze hem mee aan het einde van haar brief, na veel gescheld en getier, dat zij zelf het witte metalen ei was, en dat hij 'de volgende' zou zijn, sinds haar zusje alreeds door haar uit de weg was geruimd. De rode gloed sprak tegen hem : 'Ga nu direct naar haar toe.' Hij stootte de gang op en rende naar haar kamer en trok de deur los. Daar zat het grote witte metalen ei op haar bed. Zij liet haar scherpe tanden zien die heen en weer begonnen te malen, en er waren veel meer van zulke lagen van scherpe tanden in haar mond. 'Wat kom je doen !' krijste het ei met een metalen stem. 'Ik herberg de eeuwige traan in mij. Je zult het nooit krijgen.'

'Dus jij bent het witte metalen ei wat ons allemaal terroriseert,' zei hij.

'Ik zal jullie nog wel meer terroriseren !' krijste ze. 'Ga hier weg !'

'Waar is de tranenbroek ?' vroeg hij.

'In mijn klerenkast,' zei ze.

Hij richtte zijn tranensleutel op het ei : 'Geef hier die tranenbroek, dan ben ik weg !'

'Nooit !' brulde het ei. De tranensleutel begon in zijn hand af te brokkelen, terwijl zijn handen begonnen te steken. Hij kromp in elkaar van de pijn. 'Ik heb de eeuwige traan !' bulderde het ei. 'De eeuwige traan heerst over alle tranen.'

Verkrampst strompelde hij haar kamer uit. 'Ga terug,' zei de rode gloed.

Hij strompelde terug. 'Waarom ben je teruggekomen ?' brulde het ei. 'Heb je nog geen genoeg pijn ?' Plotseling spatte het ei uit elkaar. Achter hem stond de boerin met een luchtbuks. Hij was verbaasd dat zij dit durfde te doen. 'Ik moest wel,' zei ze. In haar klerenkast hing inderdaad de tranenbroek. Die nam hij mee. 'We wisten al wie ze was,' zei de boerin, 'maar we durfden het niet te zeggen. De eeuwige traan zal nu vrijkomen.' Buiten was het inmiddels enorm hard gaan regenen. Beiden gingen ze naar buiten en dansten in de regen. Hij had inmiddels de tranenbroek aangetrokken. Het bleef maar regenen en regenen. Het land werd nu bevrijd van de terreur van het witte metalen ei.

Sindsdien hing de eeuwige traan boven de zee als een vurige bal, als een grote planeet. Mensen

gingen niet naar het strand om bruin te bakken, maar om dichterbij de eeuwige traan te zijn en zich erdoor te laten vullen en inspireren. Ook hij, de boerin en de boer gingen op een dag naar het strand. Hij bewonderde de eeuwige traan. Het was een diepwerkende kracht in hem. Het was een natuurverschijnsel. Het sprak diep in zijn binnenste. Het was een geneeskrachtig medicijn. Het genas mensen van hun ziekten en van hun kommer en kwel. Hij kon weer diep ademhalen en voelde zich vrij worden in zijn hoofd. Het was iets wat hij niet begreep, maar waar hij meer van wilde weten. Zo nu en dan werden er mensen opgenomen door de eeuwige traan. Dat was ook een reden waarom mensen naar het strand gingen.

Op een dag werd ook de jongen opgenomen in de eeuwige traan. Hij zweefde gewoon de eeuwige traan in boven de zee, alsof hij erin gezogen werd. Hij zag de boer en de boerin naar hem zwaaien, die heel blij voor hem waren. Even later zag hij dat zij ook opgenomen werden. Binnen de eeuwige traan kregen ze een woning. Het was een prachtige wildernis natuur.

Er was nog een diepere kern in de eeuwige traan, en dat was de traan van diepte. Het was een rode vurige bol in de kern van de eeuwige traan, waar de eeuwige traan ook omheen draaide. De tranen waren zintuigen, zintuigen van een nieuw leven, van een dieper leven, wat een nieuw bewustzijn schiep. Het maakte hem alert, gevoelig en creatief. Ook in de eeuwige traan waren er stranden rondom de rode vurige kern. Mensen gingen naar de stranden toe in de hoop opgenomen te worden door de rode vurige kern. Ook hij en de boerin en de boer bezochten het strand voor die reden. De rode kern zweefde boven de zee van de eeuwige traan. Hij had het gevoel alsof de traan van diepte met hem communiceerde in hogere talen.

De rode kern nam bijna nooit mensen op. Vaak zweefde de rode vurige kern woest over de golven, en maakte mensen bang, alsof het elk moment kon exploderen. Hij wilde er meer van weten, maar eigenlijk was er geen informatie over. Dat wat hij had aan communicatie met de rode kern begreep hij niet. Hij kwam er meer en meer achter hoe de eeuwige traan onderdrukt werd. Er was hier een huur-systeem, en iedereen was onderworpen aan een huurcontract, wat ook betekende dat de huurbaas op elk moment kon binnenvallen, ongevroegd en onaangekondigd. Dat kon al 's ochtends vroeg gebeuren, 's avonds laat of zelfs in de nacht. Het was een man met een hoed op, en hij noemde zichzelf het gouden metalen ei, of zelfs de eeuwige traan. Vaak nam hij ook familie leden mee van de mensen die hij bezocht, zelfs ongewenste familie leden, en zo waren de mensen gedwongen die familie leden te ontmoeten. Het was hier helemaal niet zo paradijselijk als hij eerst dacht. Er scheen hier een grote terreur te hangen. Mensen werden hier gedwongen hele nauwe schoenen te dragen, en door een bepaald systeem werden die schoenen steeds nauwer, zodat hun voeten werden ingebonden. Het was het systeem van het gouden metalen ei, die ook schoenmaker was.

Het waren gouden metalen nauwe schoenen die steeds meer begonnen te krimpen om de voeten kleiner te maken. Ook hij moest de schoenen dragen, en werd direct gekweld met helse pijnen. De schoenen konden nooit uit. Het zat te strak, alsof het al één geworden was met de voet. Dit stond allemaal vastgelegd in het huur-contract. Vaak ging hij naar het strand met de hoop opgenomen te worden door de rode vurige kern die daar woest boven de zee zweefde. Eigenlijk gebeurde dat nooit, dat iemand werd opgenomen door de rode kern, maar soms als er iemand vermist was dan zeiden ze dat die persoon was 'opgenomen door de rode kern.'

Het gouden metalen ei had dus een sleutel die op iedere deur paste, een moedersleutel, en mensen leefden dus niet alleen onder het dwangbewind van de schoenmaker, maar ook moesten ze dus gedwongen hun familie leden zien. De gouden metalen schoenen begonnen steeds nauwer te zitten bij de jongen, maar als hij door het bos zwierf of over het strand, dan scheen dat hem verlichting te geven. Dat deed hij daarom vaak. Zo kon hij het krimpen uitstellen. Op een dag kwam hij heel diep in het bos terecht bij een boerderij met een heleboel stallen. Tot zijn grote schrik zag hij mensen in

die stallen wiens gouden metalen schoenen al zo gekrompen waren dat ze op hoeven van paarden leken. Hij verborg zich achter wat struiken, en liep zo naar de andere kant van de boerderij waar ook weer stallen stonden. Tot zijn grote schrik en verbazing waren er weer mensen met hele kleine schoenen die al half in een paard waren veranderd. 'Dus daartoe worden die schoenen gedwongen,' dacht hij bij zichzelf. 'En misschien zijn dit wel de mensen die vermist waren, en waarvan ze dachten dat ze opgenomen waren door de rode kern.'

Plotseling werd hij van achteren in zijn kraag gegrepen door een man met een zweep. 'Weer eentje,' bulderde de man.

'Wat ga je met me doen?' riep de jongen, die zich los probeerde te schudden, maar hij werd direct hard geslagen met de korte zweep, en hij voelde direct zijn schoenen steeds nauwer worden, waardoor hij op de grond viel. Hij kromp ineen van de pijn. 'We hebben nog een paard nodig,' bulderde de man. De man sleepte toen de jongen naar een dichtbijzijnde stal. Hier dumpte hij de jongen in het hooi. De jongen kon niet meer opstaan van de pijn, en nog steeds werden zijn gouden metalen schoenen nauwer. 'Help, ik word een paard,' dacht hij bij zichzelf in grote wanhoop. 'Waar ben ik toch in terecht gekomen?'

'Arme jongen,' sprak een oude boerin die langsliep. 'Waarom helpt u me dan niet?' kreunde de jongen.

'Wat kan ik doen?' kraste ze. 'Het zal het lot zijn van ons allemaal.'

Hij keek naar haar schoenen, en ook zij had de gouden metalen schoenen aan. 'Hoe kan het dat die van u veel groter zijn dan die van mij?' kreunde hij.

Maar de boerin zei niets en liep door. Hij bleef maar ineen krimpen van de pijn. Vaak keek hij naar zichzelf om te zien of hij al in een paard aan het veranderen was. Hij vroeg zich af of hij nu dan in de rode kern was gekomen. Dat was toch ook niet wat hij ervan had verwacht. 'Waarom? Waarom?' kreunde hij. Hij kon hier niet meer weg. Zodra hij probeerde te lopen werden zijn schoenen nog strakker. Daar kwam de oude boerin weer aan. Ze had wat water voor hem. 'Toe, drink een beetje jongen,' zei ze, en legde de beker tegen zijn lippen aan. Hij dronk wat. 'Bedankt,' zei hij. 'Hoe komen we hieruit?'

'Het is ons lot,' zei de oude boerin. 'Die van mij worden ook elke dag strakker.'

'Maar is er geen weg uit?' vroeg hij in paniek. 'Is dit dan de bedoeling dat wij paarden worden? Waarvoor?'

'Het gouden metalen ei heeft paarden nodig,' sprak de vrouw.

'Ja, maar waarvoor?' vroeg hij.

'Voor de paardenrennen,' sprak ze. 'Hij houdt van gokken.'

'Voor goud?' vroeg hij.

Ze knikte.

Het viel hem op dat ook de werkers hier gouden metalen schoenen droegen, maar die waren veel groter dan die van hem. Op een dag werd hij door de oude boerin de boerderij ingesleurd. Binnenin de boerderij was een zaaltje. In het zaaltje zat een groot gouden metalen ei op een stoel. 'Hij is nog

geen paard,' mopperde het ei, 'hoe kan dat ?'

'We werken eraan,' zei de oude boerin. 'Hij is hier nog niet zo lang.'

De jongen hief zijn hoofd op en keek naar het ei. 'Wat moet je met mij ?' zei de jongen.

'Lijkt me duidelijk,' zei het gouden metalen ei.

'Waarvoor is het ?' zei de jongen. 'Ik heb hier geen zin in.'

'Het gaat niet om wel of geen zin,' zei het gouden metalen ei, 'het gaat om plichten.'

'Ik heb niet veel met plichten te maken,' zei de jongen, 'vooral niet met dit soort lage en vuile plichten.'

'Je woont hier, dus je hebt je eraan te houden,' zei het gouden metalen ei.

'Dat beslis jij niet,' zei de jongen. 'Ga zelf met die schoenen lopen.'

'Ik heb de moedersleutel die op iedere deur van ieder huis past,' zei het ei. 'Dus ik beslis wat er gebeurt.'

'Vreemde logica,' zei de jongen.

Het ei liet de jongen de gouden sleutel zien. 'Zie ?' zei het ei. 'Sleur hem weg.'

Toen sleurde de oude boerin hem weer terug naar zijn stal. 'Je hebt genoeg gezien,' zei ze, en toen liep ze weg.

Hoeveel hij ook schold, tierde en kreunde, er veranderde niets aan zijn situatie. Hij vroeg zich af hoe hij kon ontsnappen.

Toen de oude boerin weer terugkwam om hem te voeren vroeg hij haar hoe het gouden metalen ei er eigenlijk was gekomen. Ze zei dat eens een klein kind buiten speelde en in het zand een gouden metalen ei vond wat nog een overblijfsel was van de oorlog. Het kind begon ermee te spelen, en wist niet dat het een gevaarlijke radioactieve bom was. Zo is eigenlijk alles begonnen.

Ineens voelde de jongen iets sterks in hem, alsof er van binnen iets ontwaakte. Het was de rode gloed. De jongen was opgelucht. Het leek alsof het verhaal van de oude boerin hem inspireerde. 'Breng me terug naar dat vervloekte ei,' zei de jongen. De boerin begon de jongen weer de boerderij in te slepen. 'Ben je daar weer ?' vroeg het ei.

'Ja !' riep de jongen, 'en omdat je niet hebt willen luisteren zul je vanaf nu doof zijn !' Het sterke begon uit de jongen voort te komen en een rode straal ging pijlsnel op het ei af. Ineens was er een enorme explosie. 'Mijn oren !' gilte het ei. 'Ik kan niet meer horen ! Ze zijn ontploft !' Doordat het ei doof was geworden begon ineens al het gouden metaal van de voeten van de jongen en van de boerin weg te smelten. 'Ik kan weer ademen !' riep de boerin.

'Kom,' zei de jongen tegen de boerin. Hij pakte haar vast en rende met haar uit de boerderij. 'De rode gloed heeft de betovering verbroken,' zei de jongen. En zo kwam het land van de eeuwige traan vrij van de onderdrukking van het gouden metalen ei. Nu het ei doof was geworden had het al zijn toverkrachten verloren, en op een gegeven moment was het zo onschuldig geworden dat er in

de speelgoedwinkels gouden metalen eieren werden verkocht die je open kon maken en waarin speelgoed voor de kinderen was opgeborgen. Het was voor de kinderen altijd weer spannend om zo'n gouden metalen ei open te maken en te zien wat ze hadden gekregen.

Hoofdstuk 8.

Luisteren wilden ze nooit, alleen maar afluisteren. En daarom moest het ei doof worden. De gedwongen schoenen van gouden metaal bleken dus geplaatst te zijn om mensen altijd af te kunnen luisteren. In ieder geval nu dat niet meer kon begon de rode kern steeds meer mensen op te nemen, maar de jongen was alweer huiverig wat hij daar zou meemaken. Toch vond hij het belangrijk om verder te reizen. Daarom bleef hij naar de stranden gaan in de hoop door de zwevende vurige rode bol opgenomen te worden. Per slot van rekening had de vurige rode bol hem en het hele land vrijgezet. Het was de traan van diepte. Het was in hem ontwaakt en aangewakkerd. Op een dag was het zo ver en werd hij opgenomen.

Tot zijn grote schrik was het zijn eigen wereld waar hij oorspronkelijk vandaan kwam. Het was een zombie wereld, maar hij zag alles met een rode gloed. Hij zweefde boven de stad waar hij eens werkte voordat hij in ballingschap werd genomen door de invasies van buitenaardse zombies. Hij zag hun luchtschepen al komen in de verte. Hij wilde niet meer terug in ballingschap, maar hij was onder een rode hypnose. Het was alsof hij terugging in de tijd. Hij zag zichzelf zitten aan zijn bureau in zijn kantoor. Hij wilde hem waarschuwen, maar hij was doof. Hij zag hoe de zombies binnenkwamen en hem in ballingschap namen, maar hij kon alleen maar toekijken. Hij zag zichzelf in een rood metalen ei. Dit was het verleden, en hij werd ervan losgetrokken. Hij riep en schreeuwde, maar kon zichzelf niet bereiken, totdat de rode gloed ook in hem ontwaakte. Zo kon hij zichzelf toespreken. Nu was hij voor zichzelf de rode gloed. Ook hij was in een rood metalen ei, maar hij kon zichzelf toespreken en ondersteunen. Hij kon zichzelf begeleiden. Alles herhaalde zich voor zijn ogen, maar in een rode gloed. Hij was in een rood metalen ei. Steeds meer begon hij los en los te laten, want het was bijna robotisch, automatisch. Het was een natuurverschijnsel waar hij geen vat op had.

Het rode metalen ei zweefde over de wateren en de rivieren. Hij had eindelijk een vriend gevonden. Het was de traan van diepte. Hoe diep hij ook ging het was altijd bij hem, want eens was het zelf deze weg gegaan. Hij wist nu dat het niet ging om de kortste weg, de snelste weg, of de weg van het meeste. Het ging om de diepere weg, die van de traan van diepte. Hij zag in dat het een waarlijk zintuig was, in wiens diepte alle bedriegelijke zintuigen verdoven en afsterven. Hij zag ook dat het niet ging om de publiekelijke weg, maar om de verborgen weg, de traan van de duisternis, want dat was de traan van diepte. Hij zag dat de duisternis rood was.

Hij had een cirkel gemaakt, en had zichzelf weer gevonden, als zijn eigen beste vriend. Alles werd herhaald om het te verdiepen en om te verzoenen. Hij droeg nu zelf de moedersleutel die op alle deuren van hem en zijn verleden paste. Het rood metalen ei waarin hij was was in natuurgebied. Hij

zag clowns richting het rood metalen ei lopen om speelgoed te verkopen. Het waren speelgoed venters. Maar zodra zij op het rood metalen ei klopten ontploften ze. Het rood metalen ei ging toen over een rails dieper de natuur in, op weg naar een rode planeet.

Einde